

Sygn. akt: I Ns 1285/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska

Protokolant: sekr. sądowy Dorota Luboch

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 r. na rozprawie

sprawy z wniosku T. K.

z udziałem M. K.

o podział majątku wspólnego

postanawia

1) ustalić że w skład majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską T. K. i M. K. wchodzi

a) nieruchomość zabudowana budynkiem mieszkalnym położona w N. ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w Nysie prowadzi księgę wieczystą (...),

b) samochód C. (...) o wartości 8.000 zł,

c) samochód F. (...) o wartości 22.000 zł,

d) rower K. o wartości 800 zł,

e) rower o wartości 100 zł,

f) środki zgromadzone na rachunku Otwartego Funduszu Emerytalnego (...) S.A. w W. wartości 32.786 zł,

g) ruchomości stanowiące wyposażenie domu, a to: komplet mebli w jadalni, naczynia, sztućce, żyrandol z jadalni, elektronarzędzia i narzędzia, szklany stolik pod telewizor, lustro z przedpokoju, kino domowe, stół szklany, kanapa tapicerowana w poziomie II, naczynia kuchenne, komputer, drukarka, zestaw kina domowego, telewizor, wieszak na ubrania, luneta astronomiczna, zestaw mebli tapicerowanych, łóżko z materacem o łącznej wartości 6.755 zł,

h) ruchomości stanowiące wyposażenie domu, a to: stół, 12 krzeseł, naczynia, sztućce, komplet wiklinowy, żyrandol z kominkowego, komoda w przedpokoju, stolik szklany po maszynie do szycia, pralka, żyrandol z sypialni, lodówka, meble młodzieżowe, kanapa, mikrofalówka, stół kuchenny, regały biblioteczne, telewizor, naczynia kuchenne, lampy na poziomie II, książki, wyposażenie sypialni na poziomie II o łącznej wartości 6.166 zł,

2) ustalić że udziały małżonków T. K. i M. K. są równe,

3) dokonać częściowego zniesienia wspólności ustawowej małżeńskiej w ten sposób, że składniki majątkowe opisane w pkt I b, c, d, f i h przyznać na wyłączną własność wnioskodawczyni T. K., natomiast składniki opisane w pkt I e oraz g przyznać na wyłączną własność uczestnikowi postępowania M. K., zobowiązując strony do wydania składników oznaczonych w pkt I g oraz h w dacie wydania nieruchomości opisanej w pkt I a nabywcy,

- 4) zobowiązać T. K. do wyłącznej spłaty kredytu zaciągniętego na podstawie umowy z dnia 28 marca 2013 r. (...) Bank S.A. w W. o nr (...),
- 5) zasądzić od uczestnika postępowania M. K. na rzecz wnioskodawczyni T. K. tytułem wyrównania udziałów kwotę 38.516 zł (trzydzieści osiem tysięcy pięćset szesnaście złotych) płatną w terminie sześciu miesięcy od daty prawomocności niniejszego postanowienia,
- 6) zasądzić od uczestnika postępowania M. K. kwotę 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) na rzecz wnioskodawczyni T. K. tytułem połowy kosztów sądowych,
- 7) umorzyć postępowanie w zakresie podziału składnika majątku określonego w pkt I a postanowienia.

Sygn. akt I Ns 1285/13

UZASADNIENIE

T. K. wniosła o dokonanie podziału majątku dorobkowego ww. i uczestniczka postępowania M. K. oraz ustalenie, że w jego skład wchodzi nieruchomości położona w N., a także ruchomości w postaci wyposażenia domu, samochodu osobowego marki C., dwóch rowerów oraz środków zgromadzonych na rachunkach bankowych. Wnioskodawczyni żądała również rozliczenia nakładu jaki poczyniła z majątku odrębnego na majątek wspólny w kwocie 45.000 zł, a także kosztów utrzymania domu.

Uczestnik postępowania, co do zasady zgodził się z wnioskiem, żądając podziału środków zgromadzonych na rachunku otwartego funduszu emerytalnego wnioskodawczyni, pojazdu marki F. (...) nabytego przez nią tuż przed uprawomocnieniem wyroku rozwodowego. Uczestnik stanął na stanowisku, że nakład z majątku odrębnego wnioskodawczyni został w większości zużyty na bieżące wydatki, nie zaś na trwałe składniki majątku (nieruchomość), stąd nie powinien w większości podlegać rozliczeniu.

W toku postępowania strony zgodnie cofnęły wniosek w zakresie podziału nieruchomości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Związek małżeński T. K. i M. K. został zawarty dnia 14 listopada 1987 r. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 marca 2013 r. związek ten został rozwiązany przez rozwód. Orzeczenie to stało się prawomocne dnia 5 kwietnia 2013 r.

Dowód: wyrok w sprawie I RC 61/13, k. 9.

W chwili ustania wspólności majątkowej małżeńskiej strony postępowania były właścicielami następujących składników majątkowych:

- nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym położonej w N. ul. (...) dla której Sad Rejonowy w Nysie prowadzi księgę wieczystą (...) nabyta przez strony w dniu 23 października 2001 r,
- samochodu C. (...) o wartości 8.000 zł,
- samochodu F. (...) o wartości 22.000 zł,
- roweru K. o wartości 800 zł,
- roweru o wartości 100 zł,
- środków zgromadzonych na rachunku w Otwartego Funduszu Emerytalnego (...) S.A. w W. wartości 32.786 zł,
- ruchomości stanowiących wyposażenie domu, a to: komplet mebli w jadalni, naczynia, sztuce, żyrandol z jadalni, elektronarzędzia i narzędzia, szklany stolik pod telewizor, lustro z przedpokoju, kino domowe, stół szklany,

kanapa tapicerowana w poziomie II, naczynia kuchenne, komputer, drukarka, zestaw kina domowego, telewizor, wieszak na ubrania, luneta astronomiczna, zestaw mebli tapicerowanych, łóżko z materacem o łącznej wartości 6.755 zł,

- ruchomości stanowiących wyposażenie domu, a to: stół, 12 krzeseł, naczynia, sztuce, komplet wiklinowy, żyrandol z kominkowego, komoda w przedpokoju, stolik szklany po maszynie do szycia, pralka, żyrandol z sypialni, lodówka, meble młodzieżowe, kanapa, mikrofalówka, stół kuchenny, regały biblioteczne, telewizor, naczynia kuchenne, lampy na poziomie II, książki, wyposażenie sypialni na poziomie II o łącznej wartości 6.166 zł.

Dowód:

1. odpis księgi wieczystej k. 11,
2. przesłuchanie stron, k. 398-399, 507-509,
3. pismo ZUS i OFE k. 269, 253,
4. umowa komisji z dnia 10 marca 2010, k. 15.

Środki pieniężne zgromadzone przez strony na osobistych rachunkach bankowych w kwotach 1.174,45 zł (na kontach wnioskodawczyni) oraz 3.856,42 zł (na kontach uczestnika postępowania), zostały przez strony zużyte w toku bieżących wydatków.

Dowód: informacje o stanie rachunku, k. 206-207, 231, 232, 292, 218, 219, 220, 255.

T. K. dokonując zakupu samochodu F. (...) jednocześnie dokonała sprzedaży samochodu F. (...) za kwotę 10.000 zł. Pozostała część kwoty zakupu wskazanego pojazdu została sfinansowana z kredytu zaciągniętego na podstawie umowy z dnia 28 marca 2013 r. (...) Bank S.A. w W. w kwocie 13.000 zł.

Dowód;

1. faktura VAT (...), k. 14,
2. umowa komisji z dnia 10 marca 2010, k. 15,
3. dowód rejestracyjny, k. 16-17,
4. umowa sprzedaży z 8 maja 2013, k. 18,
5. umowa kredytu nr (...), k. 261-265.

T. K. w dniu 26 października 2000 r. wniosła do majątku wspólnego nakład w postaci kwoty 45.000 zł uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości stanowiącej jej majątek odrębny. Kwota ta została przeznaczona na remont domu w kwocie co najmniej 10.000 zł, spłatę zobowiązań kredytowych, a także bieżące utrzymanie. Nakład wnioskodawczyni wyniósł 23 średnich wynagrodzeń. Wartość nakładu T. K. w chwili orzekania to 83.951 zł.

Dowód:

1. Umowa darowizny, akt notarialny rep A 1742/1997, k. 19-22,
2. Umowa sprzedaży, akt notarialny rep. A (...), k. 23-24,
3. Historia rachunku bankowego, k. 309-381, 437-492.

Po ustaniu związku małżeńskiego T. K. samodzielnie poniosła koszty utrzymania domu zamieszkiwanego przez strony i ich pełnoletniego syna w kwocie 13.172,10 zł.

Dowód:

1. przesłuchanie stron, k. 398-399, 507-509,
2. rachunki, faktury, potwierdzenia przelewu, k. 127, 129-159,
3. Decyzja w sprawie ustalenia podatku od nieruchomości, k. 128, 191,
4. wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania i odpowiedzią, k. 195-198
5. potwierdzenie dokonania przelewu M. K., k. 201
6. wykaz zaległości, k. 504-505.

M. K. w trakcie trwania związku małżeńskiego był żołnierzem Wojska Polskiego. Obecnie jest emerytem, prowadzi również działalność gospodarczą, której wykonywanie okresowo zawiesza. Wnioskodawca nabył prawo do emerytury przed ustaniem związku małżeńskiego, nie posiada konta w otwartym funduszu emerytalnym, posiadał konto w ZUS. T. K. wykonywała i nadal wykonuje zawód nauczyciela, udziela także korepetycji.

Dowód:

1. przesłuchanie stron, k. 398-399, 507-509,
2. Decyzja o waloryzacji emerytury wojskowej, k. 187,
3. Stan konta ubezpieczonego, k. 188,
4. Wydruk z (...), k. 199.

Sąd zważył, co następuje:

Z chwilą zawarcia małżeństwa między małżonkami powstaje z mocy ustawy wspólność majątkowa. W przypadku, gdy między małżonkami istnieje ustawowa wspólność majątkowa, co do zasady wszelkie przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności przez oboje małżonków lub przez jednego z nich wchodzi do ich majątku wspólnego. W szczególności do majątku wspólnego wchodzi pobrane wynagrodzenia za pracę, dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, dochody z ich majątku wspólnego, dochody z majątku osobistego każdego z małżonków oraz środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków (art. 31 k.r. i o.). Majątek odrębny każdego z małżonków, pomiędzy którymi istnieje wspólność ustawowa majątkowa obejmuje przedmioty majątkowe nabyte przez tego małżonka przed powstaniem wspólności ustawowej, przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba, że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił, przedmioty majątkowe nabyte w zamian za składniki majątku osobistego oraz inne przedmioty majątkowe wymienione w art. 33 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Zasadą jest, że oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym, chyba, że w umowie majątkowej małżeńskiej postanowią inaczej (art. 43 §1 k.r. i o.).

Według art. 210 k.c. każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności. Natomiast w świetle art. 212 § 2 k.c., rzecz, która nie daje się podzielić, może być przyznana stosownie do okoliczności jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd powinien dążyć do wydania postanowienia odpowiadającego woli wszystkich współwłaścicieli (art. 622 § 1 k.p.c.).

Gdy wszyscy współwłaściciele złożą zgodny wniosek co do sposobu zniesienia współwłasności, sąd wyda postanowienie odpowiadające treści wniosku, jeżeli projekt podziału nie sprzeciwia się prawu ani zasadom współżycia społecznego, ani też nie narusza w sposób rażący interesu osób uprawnionych (art. 622 § 2 k.p.c.). Sąd jest zobowiązany do zniesienia współwłasności, choćby nie dało się zastosować sposobu wskazanego przez wnioskodawcę. Ostatecznie zaś, gdy brak zgody współwłaścicieli, sąd dokonuje zniesienia współwłasności, stosując według dalszych wskazań ustawowych dostępne sposoby. Jest przy tym zobligowany rozważyć wszelkie okoliczności sprawy.

Od początku trwania niniejszego postępowania, strony prezentowały zbieżne stanowiska w przedmiocie podziału i wartości ruchomości stanowiących wyposażenie domu. Sąd ustalił zatem ich wartość zgodnie ze zgodnymi zeznaniami, przyznając stronom poszczególne składniki bez obowiązku spłaty w tym zakresie. Na zgodny wniosek stron sąd nałożył na nie obowiązek wydania tych składników majątku dopiero z chwilą wydania domu jego nabywcę.

Podobnie wartość rowerów oraz pojazdu marki C. sąd ustalił na podstawie zgodnych zeznań stron. Rowery zostały przyznane zgodnie ze sposobem ich wykorzystywania przez strony, z odpowiednią spłatą na rzecz uczestnika (wartość łączna rowerów 900 zł, czyli udziały po 450 zł, skoro wnioskodawczyni uzyskiwała rower wartości 800 zł powinna wyrównać uczestnikowi udział i spłacić 350 zł). Samochód został przyznany natomiast wnioskodawczyni. Uczestnik postępowania podał, że nie potrzebuje żadnego pojazdu, uczestniczka zaś pozostawiła tę kwestę do uznania sądu. Sąd natomiast, widząc dążenie stron do równego podziału fizycznych składników majątku przy zasądzeniu jak najmniejszej spłaty pieniężnej, przysądził ten składnik wnioskodawczyni, ze spłatą połowy jego wartości na rzecz uczestnika (4000 zł).

Jeżeli idzie o składnik majątku w postaci samochodu marki F. (...), to niewątpliwie został on nabyty przez wnioskodawczynię do majątku wspólnego, skoro w chwili jego zakupu wyrok rozwiązujący związek małżeński przez rozwód nie był prawomocny. Finansując zakup tego składnika majątku wnioskodawczyni jednocześnie dokonała sprzedaży innego pojazdu wchodzącego w skład majątku wspólnego za kwotę 10.000 zł oraz zaciągnęła kredyt w kwocie 13.000 zł. Przyznając wnioskodawczyni ten składnik majątku, którego wartość została ustalona na podstawie faktury, sąd przyznał uczestnikowi spłatę w wysokości 4.500 zł ($22.000 \text{ zł} / 2 = 11.000 \text{ zł} - 13.000 / 2$). Sąd nie dokonywał osobnego rozliczenia pojazdu marki F. (...), który został zbyty przez wnioskodawczynię, jako że jego wartość została zaliczona na poczet ceny kupna pojazdu, który nabyła wnioskodawczyni. Tym samym wartość zbytego pojazdu została rozliczona przy podziale pojazdu F. (...).

Sąd nie rozliczył środków finansowych, którymi strony dysponowały na rachunkach bankowych w chwili ustania związku małżeńskiego, skoro zostały zużyte w toku bieżących wydatków. Kwota środków finansowych na kontach wnioskodawczyni nie przekraczała wartości średniego wynagrodzenia, natomiast środki na rachunkach uczestnika przekraczały go nieznacznie; tym samym ich zużycie przez strony należało uznać za uzasadnione.

W toku sprawy uczestnik postępowania domagał się podziału środków zgromadzonych na rachunkach emerytalnych wnioskodawczyni (subkoncie w ZUS i rachunku w OFE). Sąd uznał to żądanie niedopuszczalne, nadto oczywiście sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Wartość tych składników była bezsporna, a wynikała z informacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i funduszu emerytalnego. Niewątpliwym jest, że środki te, na podstawie przytoczonego wyżej art. 31 k.r. i o. wchodziły w skład wspólności majątkowej małżeńskiej.

W świetle art. 40e ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013.1442 j.t.) część składek zewidencjonowanych na subkoncie, która w wyniku podziału przypada małżonkowi, z zastrzeżeniem ust. 3, jest ewidencjonowana na subkoncie tego małżonka. Jeżeli dla małżonka nie jest prowadzone subkonto - Zakład zakłada subkonto. W świetle ust. 4 tego artykułu podział kwot składek, środków i odsetek za zwłokę, zewidencjonowanych na subkoncie, jest dokonywany w przypadku, gdy rozwód, unieważnienie małżeństwa albo śmierć nastąpiły nie później niż w dniu złożenia wniosku o przyznanie emerytury, czy też nabycia prawa do emerytury na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uczestnik postępowania jako żołnierz zawodowy nie podlega, co do zasady, przepisom ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a jego emerytura została ustalona na podstawie art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu

emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U.2013.666 j.t.), który stanowi, że podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej.

Należy zatem zauważyć, że emerytura uczestnika postępowania, inaczej niż przyszła emerytura wnioskodawczynie, nie była finansowana przez środki pochodzące z majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską. To znaczy jej wysokość nie zależała od wysokości składek odprowadzanych z wynagrodzenia za pracę, a ustalono ją w odniesieniu do ostatniego uposażenia. Celem podziału środków zgromadzonych na kontach emerytalnych w przypadku rozwodu jest wyrównanie, czy uzupełnienie udziałów małżonków w majątku wspólnym podlegającym podziałowi. Skoro natomiast w badanym przypadku uczestnik postępowania nabył prawo do emerytury wojskowej przed ustaniem wspólności majątkowej małżeńskiej, należało w drodze analogii zastosować przytoczony wyżej art. 40e ust 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i przyjąć, że skoro rozwód nastąpił po ustaleniu prawa do emerytury uczestnika, nie jest dopuszczalny podział składek na kontach wnioskodawczynie. Niezależnie od powyższego należy wskazać, że podział sum zgromadzonych przez wnioskodawczynię z przeznaczeniem na jej emeryturę i przekazanie ich uczestnikowi, któremu prawo do emerytury już przysługuje jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. A zatem w świetle art. 5 k.c., który stanowi, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, a takie działanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony, żądanie uczestnika w tym zakresie należało uznać za bezzasadne.

Kolejna kwestia sporna dotyczyła rozliczenia kwoty 45.000 zł, jaką wnioskodawczynie wniosła do majątku wspólnego kosztem swojego majątku odrębnego Fakt wniesienia tej kwoty w październiku 2000 r, do majątku wspólnego był bezsporny. Wnioskodawczynie żądała rozliczenia całości tej kwoty, podczas gdy uczestnik wskazywał, że skoro z tej kwoty nie nabyto trwałych składników majątku wspólnego, kwota ta nie powinna podlegać rozliczeniu. W świetle historii rachunków bankowych przesłanych przez bank, faktur VAT (k. 25-115), zaświadczeń naczelnika Urzędu Skarbowego, nie można kategorycznie ustalić przeznaczenia kwoty wniesionej przez wnioskodawczynię, niemniej, zdaniem sądu, przesłedzenie dokładnie na co zostały wydane owe środki nie jest przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (stąd nieuwzględnienie wniosku uczestnika o przeprowadzenie dowodu z historii rachunków bankowych zawierającej salda po dokonywanych operacjach – nadto należy zauważyć, że na podstawie historii przedłożonych przez bank możliwe jest przesłedzenie przepływów finansowych na koncie wnioskodawczynie). Należy zwrócić uwagę, na fakt, że w dniu 26 października 2000 r. wnioskodawczynie wprowadziła do majątku wspólnego kwotę 45.000 zł stanowiącą w tym czasie 23 średnie wynagrodzenia, w dniu 23 października 2001 r. strony dokonały zakupu domu i rozpoczęły jego remont, w dniu 23 lutego 2004 r. uczestnik otrzymał ekwiwalent w zamian za rezygnację z kwatery w kwocie 145.934,75 zł (k. 192-193). Należy zatem wskazać, że nawet przy ustaleniu, że kwota z majątku odrębnego została w całości przeznaczona na spłatę bieżących zobowiązań kredytowych oraz finansowanie bieżących wydatków związanych z funkcjonowaniem rodziny, to pozwoliło to stronom na przeznaczenie środków pochodzących z innych źródeł (wynagrodzenia za pracę uposażenia, kredytu czy ekwiwalentu) na finansowanie zakupu i remontu domu. Tym samym niewątpliwie jest, że środki te pracowały na rzecz majątku wspólnego. Niemożliwym jest bowiem roztrwonienie kwoty równiej prawie rocznemu średniemu wynagrodzeniu w ciągu roku przy ustaleniu, że w tym czasie strony pobierały wynagrodzenie za prace i uposażenie (zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., k. 194). Tym bardziej, że na podstawie historii rachunków bankowych można ustalić, że zostały one w większości przeznaczone na spłatę bieżących zobowiązań kredytowych, a na podstawie przesłuchania stron, że z tej sumy kwota 10.000 – 11.000 zł została przeznaczona na remont domu.

Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowi art. 45 § 1 zdanie drugie i trzecie k.r. i o., który stanowi, że każdy z małżonków może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny; nie można jednak żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Skoro zatem środki pochodzące z majątku odrębnego wnioskodawczynie pozwoliły na podniesienie wartości nieruchomości będącej składnikiem majątku wspólnego, choć w większości nie były bezpośrednio wydane na jej remont, to należy przyjąć, że były zaangażowane w jego tworzenie. W 2000 r. przeciętne miesięczne wynagrodzenie wynosiło 23.085,72 zł (M.P. z 2001 nr 8 poz. 108), czyli wkład T.

K. to 23 średnich pensji. Średnia pensja w 2013 to 3,650,06 zł (M.P. z 2014 r. poz. 146), zatem wartość nakładu wnioskodawczyni z chwili orzekania wyniosła 83.951 zł. Zdaniem sądu waloryzacja kwoty wartości nakładów przy wykorzystaniu wartości średniego wynagrodzenia w pełni oddaje wartość siły nabywczej pieniądza. Tym samym uczestnik powinien zwrócić wnioskodawczyni połowę tych nakładów - 41.975 zł.

Ostatnim zagadnieniem było rozliczenie nakładów, jakie poczyniła wnioskodawczyni po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej na majątek wspólny, w postaci kosztów utrzymania nieruchomości. Wnioskodawczyni przedłożyła zestawienie tych nakładów, a uczestnik postępowania uznał ich wysokość. Niemniej dokonywał potrącenia wierzytelności przysługującej wnioskodawczyni ze swoją wierzytelnością, wynikającą z nierozliczenia się wnioskodawczyni ze sprzedaży pojazdu marki F. (...) za kwotę 5.000 zł. Skoro jednak sąd rozliczył wartość nowonabytego pojazdu, na zakup którego wnioskodawczyni przeznaczyła środki ze sprzedaży tego pierwszego, należy rozliczyć również wskazane nakłady. Podstawą orzekania w tym zakresie jest 207 k.c., który obciąża współwłaścicieli obowiązkiem ponoszenia wydatków i ciężarów związanych z rzeczą wspólną w stosunku do wielkości udziałów. Jak wskazano wcześniej udziały małżonków są równe, a zatem uczestnik postępowania powinien ponieść połowę tych kosztów, a skoro stanął na stanowisku, że wnioskodawczyni przy prowadzeniu działalności gospodarczej zużywa tak wiele prądu, że uzasadnia to obciążenie go 1/4 tych nakładów, powinien ten fakt udowodnić zgodnie z zasadą ciężaru dowodu określoną w art. 6 k.c. Wnioskodawczyni żądała spłaty w wysokości 1/3 ich wartości. Sąd zasądził więc od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 4.390,70 zł stanowiącą, zgodnie z żądaniem wnioskodawczyni, 1/3 tych nakładów jako, że sąd nie jest władny orzekać ponad żądanie w tym zakresie.

Obliczając wartość spłaty sąd wykonał następujące działanie matematyczne: **4.390,70 zł** (1/3 kosztów utrzymania) + **41.975 zł** (połowa wartości nakładu z majątku odrębnego wnioskodawczyni) – **4.350 zł** (z rozliczenia rowerów i samochodu marki C.) – **4.500 zł** (z rozliczenia pojazdu Fors (...)) = **37.515,70 zł ≈ 37.516 zł**.

Strony zgodnie cofnęły wniosek w zakresie podziału nieruchomości, chcąc dokonać sprzedaży tego składnika majątku we własnym zakresie. Art. 512 § 1 k.p.c., stanowi, że po rozpoczęciu posiedzenia albo po złożeniu przez któregokolwiek z uczestników oświadczenia na piśmie, cofnięcie wniosku jest skuteczne tylko wtedy, gdy inni uczestnicy nie sprzeciwili się temu w terminie wyznaczonym. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 512 § 1 w zw. z art. 355 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., należało umorzyć postępowanie w tym zakresie.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 520 § 2 k.p.c., który stanowi, że jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów sądowych. Na tej podstawie sąd obciążył strony po równo kosztami opłaty sądowej i wydatkami oraz odstąpił od obciążania uczestnika kosztami zastępstwa procesowego wnioskodawczyni.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.